

Rep. Nr. 32/14

*

AR. NB-001-02
E/94064600

*

Tegensprekelijke
eindbeslissing van
24 juni 2014

*

Beroep tegen de
beslissing van de Beperkte
Kamer van 10 januari 2002

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
CASSATIEBEROEP

KAMER VAN BEROEP die met volle rechtsmacht kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144, § 3 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

In de zaak van: DE HEER A..., verpleegkundige, wonend te XXXX,

appellant, met als raadsman meester B... loco meester C..., advocaat te XXXX.

Tegen: RIZIV - DIENST VOOR GENEESKUNDIGE EVALUATIE EN CONTROLE, openbare instelling, met zetel te 1150 Brussel, Tervurenlaan 211,

geïntimeerde, voor wie zijn verschenen, dokter D..., geneesheer-inspecteur en mevrouw E..., ambtenaren bij geïntimeerde

*
* *

Op de openbare terechtzitting van 27 mei 2014 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV.

*
* *

RETROACTEN

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder:

- de beslissing van de Beperkte Kamer van 10 januari 2002, betekend aan betrokkene op 21 januari 2002;
- de beroepsakte van appellant van 2 februari 2002, ontvangen bij de griffie op 6 februari 2002
- de besluiten van geïntimeerde van 17 oktober 2011, neergelegd bij de griffie van de Kamer van beroep op 17 oktober 2011;
- de conclusies van appellant van 17 januari 2013, neergelegd bij de griffie van de Kamer van beroep op 17 januari 2013;
- de pleitnota van geïntimeerde van 3 februari 2014, neergelegd op de griffie op 3 februari 2014;
- de vaststelling van de rechtsdag op 27 mei 2014.

Gehoord op de openbare terechtzitting van 27 mei 2014:

- meester B... in de uiteenzetting van de middelen en conclusies namens appellant;
- mevrouw E... in de uiteenzetting van de middelen en conclusies namens geïntimeerde;
- dokter D... in de uiteenzetting van de middelen en conclusies namens geïntimeerde;

De debatten worden gesloten, de zaak in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op 24 juni 2014, eerste nuttige zitting van de Kamer van beroep.

*
*   *

1. Voorwerp van het verschil

Voor wat de feiten betreft, verwijst de Kamer van beroep expliciet naar het feitenrelaas dat deel uitmaakt van het proceduredossier.

Het onderzoek liep over twee periodes. In de eerste periode van 1 augustus 1994 tot 30 april 1996 werden de volgende inbreuken ten laste gelegd:

- 1) Het ondertekenen en uitreiken van verzamelgetuigschriften voor verstrekte hulp met aanrekenen van verstrekkingen die niet werden verleend

Wettelijke en reglementaire basis:

Dat werd vastgesteld bij drie verzekerden voor 430 prestaties.

- 2) Verzamelgetuigschriften voor verstrekte hulp te hebben ondertekend en afgeleverd waarop verstrekkingen werden aangerekend zonder dat voldaan was aan de voorwaarden om recht te hebben op verzekeringsvergoeding.

Hier dient een onderscheid gemaakt te worden voor verstrekkingen uitgevoerd voor 1 april 1991 toen artikel 8bis van de nomenclatuur nog in voege was en verstrekkingen uitgevoerd vanaf 1 april 1991, rekening houdend met het nieuw artikel 8 van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen.

Voor 1 april 1991 werd er bij twee verzekerden een inbreuk vastgesteld op artikel 8bis, § 6 NGV en bij twee verzekerden een inbreuk op artikel 8bis, § 4, alinea 2 NGV.

Na 1 april 1991 werden er inbreuken vastgesteld op artikel 8, § 8 NGV bij 13 verzekerden, het ging over 4196 prestaties.

2. De bestreden beslissing van de Beperkte Kamer

De Beperkte Kamer besloot tenlastelegging 1 als bewezen te beschouwen en te weerhouden. Tenlastelegging 2 werd ook weerhouden behalve de gevallen F..., G... en H... die als niet afdoende bewezen werden beschouwd.

De Beperkte Kamer verbood de verzekeringsinstellingen tegemoet te komen in de kosten van de geneeskundige verstrekkingen welke verleend zouden worden door de heer A... over een periode van zes maanden.

3. Beroepsgrievens

De appellant stelt in hoofdorde dat de redelijke termijn geschonden is en dat het recht op een eerlijk proces dermate is geschonden dat de vordering van geïntimeerde als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

In tweede instantie stelt de appellant dat er een schending is van artikel 6.1. EVRM, inzonderheid het recht op een behandeling van een zaak door een onafhankelijke en onpartijdige rechter.

In derde instantie stelt de appellant dat er sprake is van schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid

het motiveringsbeginsel.

In ondergeschikte orde meent de appellant dat er geen sanctie meer kan worden uitgesproken.

4. Verweer van geïntimeerde

De geïntimeerde stelt dat slechts wanneer appellant zijn verdediging diende voor te bereiden dat de redelijke termijn beging te lopen (zie Cass. 20 maart 2006, *J.T.T.* 2000, 283).

De geïntimeerde betwist de stelling van appellant dat de Kamer van Beroep geen onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie zouden zijn.

De appellant is van oordeel dat de beslissing van het (toenmalig) Comité van de Dienst voor Geneeskundige Controle wel degelijk afdoende gemotiveerd is.

Wat de sanctie betreft gaat de geïntimeerde akkoord dat de sanctie voorzien in het Sociaal Strafwetboek wordt toegepast.

*
*   *

5. Beoordeling

Artikel 6.1 EVRM bepaalt dat eenieder die bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging, het recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld.

Het staat buiten kijf dat de procedure die tegen de appellant werd ingesteld voor een deel een strafrechtelijk karakter heeft. Er is sprake van inbreuken en naast de terugvordering van de ten onrechte aangerekende prestaties wordt tevens een sanctie tegen de zorgverlener gevorderd.

Om uit te maken of de tenlastelegging betrekking heeft op een strafbaar feit mag niet enkel worden gelet op de interne kwalificatie. Het woord 'strafrechtelijk' heeft een autonome betekenis. Om te bepalen of een maatregel als dusdanig beschouwd moet worden, moet gekeken worden naar de internrechtelijke kwalificatie van de inbreuk, de aard ervan en de ernst van de sanctie in het licht van het voorwerp en het doel van art. 6 EVRM (zie en vgl. EHRM, 8 juni 1976, *Engel tegen Nederland*, J.T. 1977, 485, hier navolgbaar).

Het staat aan de rechtscolleges om aan de hand van de gegevens van elke zaak afzonderlijk te oordelen of de zaak is behandeld binnen een redelijke termijn en, zo neen, de gevolgen vast te stellen die daaruit kunnen voortvloeien. Noch art. 6.1 E.V.R.M., noch enige andere bepaling van het verdrag of van de nationale wet geeft de gevolgen aan die de feitenrechter dient te verbinden aan de vaststelling dat de redelijke termijn is overschreden. Het verdrag bepaalt niet dat overschrijding van die termijn leidt tot niet-ontvanke-lijkheid van de vervolgingen, gegrond op de uitdrukkelijke vaststelling dat de procedure uitermate lang aansleept. Die gevolgen moeten worden onderzocht, enerzijds, uit het oogpunt van de bewijsvoering, anderzijds uit het oogpunt van de sanctie. De abnormale duur van de rechtspleging kan immers tot gevolg hebben dat bewijzen teloorgaan, zodat de rechter niet meer kan beslissen dat de feiten bewezen zijn: de overschrijding van de redelijke termijn kan ook nadeel berokkenen aan de beklaagde of aan de beschuldigde.

De redelijkheid van de termijn wordt beoordeeld aan de hand van de complexiteit van de zaak, het gedrag van de klager, het optreden van de relevante autoriteiten en het belang van de procedure voor de klager (zie en vgl. EHRM, *Pelissier en Sassi tegen Frankrijk*, 25 maart 1999, J.T. 1999, 545, hier navolgbaar).

De termijn begint in strafzaken te lopen vanaf het tijdstip dat de verdachte in staat van beschuldiging is gesteld. Dit wordt gedefinieerd als de officiële bekendmaking aan een individu door een bevoegde autoriteit dat tegen hem of haar ernstige verdenkingen bestaan van een gepleegd misdrijf. Men kan hierbij denken aan de datum van arrestatie, de datum waarop de verdachte officieel te horen kreeg dat hij vervolgd zou worden of de dag waarop een gerechtelijk vooronderzoek geopend werd.

Wanneer het rechtscollege regelmatig vaststelt dat de redelijke termijn overschreden is, zonder dat die omstandigheid invloed heeft gehad op de bewijslevering of op de uitoefening van het recht van verdediging, kan hij hetzij de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring uitspreken hetzij een straf uitspreken die lager is dan de wettelijke minimumstraf, in overeenstemming met artikel 21ter V.T.Sv., hetzij een bij wet voorgeschreven straf uitspreken die echter daadwerkelijk en op meetbare wijze is verminderd t.o.v. de straf die hij had kunnen opleggen als hij de overdreven duur van de rechtspleging niet had vastgesteld.

De Kamer van Beroep stelt ten deze vast dat:

- De feiten dateren van mei 1990 tot en met maart 1992 (**meer dan 20 jaar geleden**)
- De appellant werd opgeroepen voor de zitting van de Beperkte Kamer op 10 november 1993 (**startpunt** van de redelijke termijn).
- De Bestreden beslissing werd genomen op 10 november 1993 (**meer dan 20 jaar geleden**)

De appellant heeft gelijk dat het lang tijdsverloop van de procedure zijn rechten van verdediging dermate heeft geschonden zodat deze een invloed hebben op de bewijslevering. Door het buitensporig lang tijdsverloop van de procedure wordt de appellant verhinderd om het bewijs van de tenlasteleggingen effectief te kunnen weerleggen.

Het abnormaal lang tijdsverloop van de procedure tast dan ook de bewijslevering aan. Het behoort immers aan de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle om het bewijs van de inbreuken te leveren. De zorgverlener tegen wie de procedure wordt gevoerd, dient echter de kans te krijgen om in alle redelijkheid deze bewijselementen te betwisten. De Kamer van Beroep stelt vast dat in onderhavig geval de geïntimeerde in de onmogelijkheid wordt gebracht om de bewijselementen te betwisten. Zijn recht op een eerlijk proces is dan ook geschonden (artikel 6.1 EVRM).

Om die redenen is de Kamer van Beroep van oordeel dat het bewijs van de inbreuken niet werd geleverd. De vordering van de geïntimeerde is ongegrond.

De bestreden beslissing wordt dan ook vernietigd.

*
*   *

OM DIE REDENEN,

Op tegenspraak,

Ontvangt het hoger beroep,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond.

Vernietigt de bestreden beslissing genomen door de Beperkte Kamer van 10 november 1993.

Opnieuw wijzende.

Zegt voor recht dat de inbreuken niet bewezen zijn.
Ontslaat de appellant van elke rechtsvervolging zonder kosten.

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 24 juni 2014 van de Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door:

- De heer Vincent Dooms, magistraat, stemgerechtigd Voorzitter van de Kamer van beroep;
- De heer Martin Volcke, griffier van de Kamer van beroep.

Volgen de handtekeningen:

De griffier,

De Voorzitter,

M. VOLCKE

V. DOOMS

De Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit de heer Vincent Dooms, stemgerechtigd magistraat-Voorzitter, en dokters Vera De Groof en André Tielens, adviesgerechtigde leden, voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, alsmede de heer Freddy Raymackers en de heer Christian Vermeulen, adviesgerechtigde leden voorgedragen door de representatieve organisatie van de verplegingsinstellingen.

De Kamer van beroep werd bijgestaan door de heer Martin Volcke, griffier in de Kamer van beroep.

